

„Myslím, že kameraman utíká,“ prohlásila Želinka a zamračila se.

Pak bylo slyšet, jak Martin hlasitě oddechuje, než obraz zaostřil na jeho rozrušenou tvář.

„Slyšíte mě, Alice? Jsme ve vysílání?“ vydechl.

„Slyšíme tě, Martine,“ volala Alice,

„Jsi v pořádku?“

„Předpokládám, že mě slyšíte...“

dobrá... Museli jsme se přemístit,

protože se země začala šíleně otřásat...“

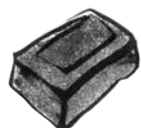
z vrcholku hory nad starobylým vejcem se začaly kutálet balvany a kusy skal... několik mohutných balvanů mě minulo jen o vlásek... na chvíli to tu bylo jak ve filmu Indiana Jones.“

Pomaloučku se začal uklidňovat, už neměl tak vyděšené oči, a kamera se přestala třást.

„To byla ale divočina,“ smál se. „To je život v přímém přenosu, přátelé!“

Náhle se upřeně zahleděl do dále a znehybněl. Želinka nejdříve nedokázala určit, zda zamrzl televizní přenos nebo Martin sám.

„Slyšíte to?“ zeptal se. „Slyšíte ten rachot?“ Blíží se ještě jedno zemětřesení? Myslím, že přichází ještě jedno zemětřesení!“

Rachot se blížil a sílil. Obraz v televizi se otřásl. Tentokrát ale kameraman očividně neběžel – namísto toho se třásla samotná země!

„Podívejte se na-na-na to kamenné vejce,“ kokal Martin. „To je... to je...“

